

ב"ה

פרשת שמייני

אצל המזבח בזמן שהוא שלם []
שמיני י, יב. זבחים ס"א א.

'אין בעלי חיים נדחין'

כב הרמב"ם^[1]: "מזבח שנפגם נפסלו כל הקדשים שהיו שם שחוטין במקדש שעדיין לא נזרק דם, שהרי אין שם מזבח לזרוק עליו, ונאמר^[2] וזבחת עליו את עולותיך ואת שלמיך, כלומר, תזבח והוא עומד בתקונו, לא פגום".

והענין בזה: "קרבן" - קשור עם "מזבח", ובפשטות - אי־אפשר להקריב קרבן ללא מזבח. ועד כדי כך, שאפילו בנוגע לקרבן של בן־נח, שאין בו כל פרטי דיני הקרבנות, אף על פי כן, ישנו תנאי "שיקריבו בבמה שיבנו"^[3].

והנה, כשם שכל עניני הקרבן צריכים להיות באופן של תמימות - הן הקרבן עצמו, "מצות עשה להיות כל הקרבנות תמימין ומובחרין"^[4], והן הכהן המקריב את הקרבן, "כל כהן שיש בו מום .. אם עבד במקדש פסל וחילל עבודה"^[5], - כמו כן צריך גם המזבח להיות שלם^[6].

ולכן, כאשר נפגם המזבח - "נפסלו כל הקדשים שהיו שם שחוטין במקדש שעדיין לא נזרק דם, שהרי אין שם מזבח לזרוק עליו".

אמנם, כל זה אינו אלא בנוגע ל"קדשים שהיו שם שחוטין במקדש שעדיין לא נזרק דם", "אבל קדשים חיים שהיו שם בעזרה כשנפגם (המזבח) - לא נפסלו, אלא כשיבנה המזבח יקרבו, שאין בעלי חיים נדחין"^[7].

ביאור הענין בעבודת האדם:

כתיב^[8] "אדם כי יקריב מכם קרבן לה'", היינו, שכללות עבודת האדם היא - להיות קרבן לה', להתקרב לאלקות^[9].

ובענין זה ישנה הוראה נפלאה - שגם כאשר ישנו איזה חסרון כו', אף על פי כן, "אין בעלי חיים נדחין":

כל אחד ואחת מישראל מישראל הוא בבחינת "בעלי חיים" - שכן, נשמתו של כל אחד ואחת מישראל היא "חלק אלקה ממעל ממש"^[10], ומכיון שכן, יש בו אמיתיות ענין החיים. להיותו קשור עם הקב"ה, מקור החיים, "מחיה חיים"^[11], ומקרא מלא דיבר הכתוב^[12]: "ואתם הדבקים בה' אלקיכם חיים כולכם היום". ולהוסיף, שאין זה מצד פנימיות נפשו בלבד, כי אם, ענין החודר בכל מציאותו, במחשבה דיבור ומעשה - שכן, כאשר יהודי מתפלל, לומד תורה (תורה שבכתב ותורה שבעל פה), ומקיים מצוות, מצות צדקה, וכיוצא בזה, אזי רואים את פעולת ה"חלק אלקה ממעל ממש", באופן של ממשות ("ממש" גם מלשון מישוש^[13]), שיכולים לראות ולמשש בידים שיהודי זה חי בפועל עם ה"חלק אלקה ממעל" שבו, כך שהענין ד"הדבקים בה' אלקיכם חיים כולכם היום" מתבטא במעשה בפועל, על ידי קיום התורה, "תורת חיים", ומצוותיה - עליהם נאמר^[14] "וחי בהם".

[ואפילו אם נדמה לו (או שנדמה למישהו אחר) שישנו איזה מעשה בלתי־רצוי - אין זה אלא מפני ש"יצרו הוא שתקפו"^[15], ואין זו מציאותו האמיתית כו'].

...וזהו תוכן ההלכה ד"אין בעלי חיים נדחין" - דמכיון שכל אחד ואחת מישראל הוא בדרגת "בעלי חיים", "ואתם הדבקים בה' אלקיכם חיים כולכם היום", הרי בכל מצב, גם כאשר המזבח פגום כו', אינו נדחה! מה עושים, איפוא, עם אותם "בעלי חיים" ש"אין נדחין? על כך מבאר הרמב"ם באותה הלכה - "כשיבנה המזבח יקרבו!"

ויתירה מזה: עצם העובדה שהיה קא סלקא דעתך באופן אחר כו', שלכן היה צורך לשלול ש"אין בעלי חיים נדחין - אין זה אלא כדי שיתוסף עוד יותר במעלת הקרבן, הקירוב להקב"ה, כיתרון האור גוי ויתרון החכמה גוי^[16], עד לתכלית השלימות דקרבן - "רזא דקורבנא עולה עד רזא דאין סוף"^[17] (כמבואר גם בהמשך ההילולא דכבוד קדושת מורי וחמי אדמו"ר נשיא דורנו^[18]).

ואין ענין יוצא מידי פשוטו: נוסף על המזבח הרוחני שאצל כל אחד ואחת מישראל, בבית המקדש רוחני שבו,

עד ל"קודש הקדשים" שבו (בחינת "מחיה חיים", מקור החיים) - בונה הקב"ה את המזבח כפשוטו. בבית המקדש השלישי, "מקדש אדני כוננו ידיך"^[19], ובמילא, גם הענין ד"אדם כי יקריב מכם קרבן לה'" - יהיה אז בתכלית השלימות^[20].

ומבית המקדש "אורה יוצאה לעולם"^[21] - אפילו בנוגע לבני נח, ועל אחת כמה וכמה בנוגע לבני ישראל, שאצל כל אחד ואחת מהם ישנו גם בית המקדש רוחני כו'.

קטע משיחת צום גדלי', רשימת השומעים בלתי מוגה.
תו"מ ה'תשמ"ו ח"א ע' 47.

- [1] הל' פסולי המוקדשין פ"ג הכ"ב.
[2] יתרו כ, כא.
[3] רמב"ם סוף הל' מעשה הקרבנות.
[4] רמב"ם ריש הל' איסורי המזבח.
[5] רמב"ם הל' ביאת מקדש רפ"ו.
[6] רמב"ם הל' ביהב"ח ספ"ב.
[7] הלכה כג.
[8] ויקרא א, ב. וראה לקו"ת ויקרא ב, ב ואילך. ובכ"מ.
[9] ראה ס' הבהיר ס"י מו (קט). וראה לקו"ש חט"ז ע' 294. וש"נ.
[10] תניא רפ"ב.
[11] יומא עא א. וראה סה"מ תשי" ע' 44.
[12] ואתחנן ד, ד. וראה אדר"י ספל"ד.
[13] ראה "היום יום" - כג מנ"א. אג"ק אדמו"ר והרי"צ ח"ד ע' תד. תז. ועוד.
[14] אחרי יח, ה.
[15] רמב"ם הל' גירושין ספ"ב.
[16] קהלת ב, יג. 106 (107). 109.
[17] ראה זח"ב רלט, א. ח"ג כו. ב.
[18] ד"ה באתי לגני השי"ת פ"ב (ע' 113). וראה ד"ה טעמה תש"ט רפ"ד (ע' 31).
[19] בשלח טו, יז.
[20] ראה בארוכה תו"ח ר"פ ויחי. המשך וככה תרל"ז פ"ז ואילך. ועוד.
[21] ירושלמי ברכות פ"ד סה"ה.

פרויקט זו נוסד בימי השבעה לזכרון ולע"נ הרב גבריאל נח וזוגתו רבקה הי"ד
- שלוחי כ"ק אדמו"ר במומבאי, אינדיא

נדפס ומופץ ע"י הרה"ת ר' שלמה לרר ומשפחתו שיחיו
שלמה נחמ"ה, צביה זלאטע רייזל, שמואל, מנחם מענדל, ישראל אריה לייב, יוסף יצחק,
שניאור זלמן, חיה מושקא, אברהם דוד, אהרן, חנה